

Bohoslužba 21. júl 2024

Moc Slova

Piesne: 231 322 324 582

Suma evanjelia: Budte uskutočňovateľmi slova, nielen poslucháčmi, ktorí klamú sami seba. Pretože ak je niekto iba poslucháč slova a neuskutočňuje ho, podobá sa mužovi, ktorý si v zrkadle prezerá svoju prirodzenú tvár. Pozrie na seba, odíde a hneď zabudne, ako vyzerá. Kto sa však zahľadí do dokonalého zákona slobody a vytrvá nie ako zábudlivý poslucháč, ale ako uskutočňovateľ skutku, ten bude blahoslavený pre svoje skutky. (Jk 1,22-25)

Lekcia: Mt 8,5-13 Uzdravenie stotníkovho sluhu

⁵ Keď vošiel do Kafarnauma, prišiel k nemu stotník a prosil ho: ⁶ „Pane, môj sluha leží doma ochrnutý a hrozne sa trápi.“ ⁷ Ježiš mu odpovedal: „Prídem a uzdravím ho.“ ⁸ Stotník mu na to povedal: „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie.“ ⁹ Veď aj ja som podriadený človek a mne sú zasa podriadení vojaci. Keď poviem jednému: ‚Chod!‘, tak ide, a druhému: ‚Pod!‘, tak príde, a svojmu sluhovi: ‚Urob to!‘, tak to urobí.“ ¹⁰ Keď to Ježiš počul, začudoval sa a povedal tým, čo išli za ním: „Amen, hovorím vám, že u nikoho v Izraeli som nenašiel takú veľkú vieru.“ ¹¹ No hovorím vám, že mnohí prídu od východu i západu a budú stolovať s Abrahámom, Izákom a Jákobom v nebeskom kráľovstve, ¹² ale synovia kráľovstva budú vyhodení von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami.“ ¹³ Potom Ježiš povedal stotníkovi: „Chod a nech sa ti stane tak, ako si uveril.“ V tej chvíli jeho sluha ozdravel.

Modlime sa:

Nebeský Otče, nielen telesne sme ako vyprahlá zem v týchto horúcich dňoch, ale aj duchovne. Preto sa teraz uchádzame o občerstvenie nášho života a našej viery, veď Ty nás poznáš a vieš, čo nás vie obnoviť, potešiť a naplniť nádejou a radosťou. Teší nás, keď si uvedomíme rôznoraké znaky Tvojej prítomnosti v našom živote a starostlivosti o nás. Vieme, že je to tak napriek našej nehodnosti a že Ty si spoľahlivý a verný.

Oproti tomu nás mrzí naše kolísanie vo viere, naša nestálosť, ovplyvniteľnosť a pokušiteľnosť. Veď koľkokrát sa rozhodneme, že ako vytrváme a obstojíme, a predsa sa potkýname a aj padáme. Odpusť nám naše previnenia, ktorých sme si vedomí a dovoľ, aby sme sa v zrkadle Tvojho slova spoznali, akí sme. A nielen videli, ale sa aj zahľadeli do krásy Tvojho dokonalého zákona, ako nás vedieš, ako pri nás stojíš a usmerňuješ naše kroky, naše rozhodnutia.

Nech nás uchváti Tvoja láskavosť a milosť, ktorou nás obklopuješ. Nech nás zaväzuje k radostnému nasledovaniu, k plnej dôvere v Teba. Tak sa chceme teraz stíšiť pred Tebou; prosíme, obdar nás zvesťou Tvojho slova. Daj, aby sme v tom,

čomu sme porozumeli, aj vytrvali ako aj uskutočňovatelia skutku Tebe milému. Prosíme, takto požehnaj svoje slovo medzi nami. *Amen*

Keď to Ježiš počul, začudoval sa a povedal tým, čo išli za ním: „Amen, hovorím vám, že u nikoho v Izraeli som nenašiel takú veľkú vieru. (Mt 8,10)

Milí Bratia milé Sestry!

V počutom príbehu je niekoľko **pozoruhodných** momentov. Predovšetkým to, že Pána Ježiša vyhľadá a osloví jeden **rímsky** dôstojník. Pozrela som sa na to: okrem toho, ktorý velil pri Ježišovej poprave, žiaden stotník sa v evanjeliách v súvislosti s Pánom nespomína. Iba príbeh u Lukáša o stotníkovi, ktorý v podobnej situácii prosil na rozdiel o uzdravenie svojho syna. Pritom **faktom je**, že keď stotník spomína sluhu, nie je tam typický grécky výraz pre *sluhu, alebo otroka*, ale výraz, ktorý znamená *dieťa, sluha*. Ako by tu bolo isté podozrenie, že ten, koho má za sluhu **je snád' zároveň aj jeho dieťaťom**. Žeby preto mu tak veľmi záležalo na jeho živote a zdraví?

Bolo to už hocijako, môžeme konštatovať, že je to **rarita**, ak jeden stotník, ktorý ako Riman je poverený úlohou dohliadať na všeobecný poriadok medzi podrobenými Židmi, sa obráti na Pána Ježiša vo svojej núdzi.

Nie menej **pozoruhodné** je aj to, že v očiach ľudu a možno aj vo vlastných očiach **je schopný** sa takto ponížiť/pokoriť pred židovským učiteľom, že sa obráti naňho s prosbou. Veď kto prosí o niečo, zároveň priznáva svoju núdzu, či bezmocnosť. Podobne je dôležitý aj fakt, že nežiada nič pre seba; ten, pre ktorého Pána Ježiša prosí o pomoc, je jeho sluha.

Bratia a Sestry! Tento príbeh sa odohral v Kafarnaume. V meste pri Galilejskom mori, odkiaľ pochádzali aj Ježišovi prví učeníci. Dnešným výrazom by sme mohli povedať, že Ježiš mal tu takpovediac **trvalé bydlisko** – po Nazarete, kde vyrástol, bolo práve toto mesto miestom, kde sa zdržiaval tak, že sa o ňom hovorilo, že **je tu doma**.

„Keď vošiel do Kafarnauma, prišiel k nemu stotník a prosil ho“ – týmto sa začína príbeh. Ježiš prichádza a vie sa o ňom, že kto On je. **Akoby** ho stotník už čakal, **akoby** bol pripravený nevynechať príležitosť, aby Ho oslovil. Chystal sa na toto stretnutie. Tlačí ho k Ježišovi núdza – jeho sluha sa veľmi trápi a niet mu pomoci.

Vidme, že aj keď je to rímsky dôstojník, je predsa len cítiaci človek – to nás varuje: **nemajme predsudky** voči nikomu. Radi zovšeobecňujeme, ale nie všetci sú takí istí, nemusíme súdiť podľa správania sa niektorých, i keď je to väčšina. Stotník citlivo prežíva trápenie svojho sluhu. **Nie je mu ľahostajné** trápenie človeka, ktorý je mu podradený, **ktorý** nie je považovaný spoločensky za jemu rovnocenného. **Kvôli nemu** teraz vyhľadá Ježiša, aby prosil pre neho o pomoc.

Toto stretnutie sa udialo zaujímavo: „*Pane, môj sluha leží doma ochrnutý a hrozne sa trápi.*“ Ježiš mu odpovedal: „*Prídem a uzdravím ho.*“ Čiže fakticky tu **snáď prosba ani neodznela**. Len oznámenie skutočnosti, či konštatovanie neutešeného stavu sluhu. No predsa to **stačí** k tomu, aby Pán Ježiš vedel, čo je podstata tejto prosby. Je to potešujúce aj napomínajúce, nakoľko sme často vo vedomí, že Pán **potrebuje** podrobné informácie či vysvetlenie dostať sa do obrazu, tobôž je odkázaný na naše rady a usmernenie k tomu, aby dokázal urobiť, o čo Ho žiadame.

Totíž často **sa takto správame**: dávame Mu direktívy, **čo má** vykonať a **akým** spôsobom – podľa našich predstáv. Lebo my si to inakšie predstaviť nevieme. On to však **nepotrebuje**. Bez toho, aby odznela konkrétna forma prosby, Pán Ježiš **sa už sám pohotovo ponúka**: „*Prídem a uzdravím ho.*“ Odbúra tým všetky predsudky voči pohanom, veď bolo nepredstaviteľné, aby správny Žid vkročil do pohanského príbytku.

Zrejme aj toto zvažoval stotník, ktorý **mal Ježiša v úcte** a nepožadoval od Neho nič také, čím by mohol prestúpiť pravidlá svojho ľudu. Už **samotné gesto** pre neho muselo **veľa znamenať a potvrdiť jeho vieru**, že je na tom správnom mieste a hovorí s tou správnou osobou, ktorá dokáže jeho sluhu uzdraviť.

Preto to – v našom chápaní – možno odmietavé stanovisko, že nechce, aby Ježiš prišiel do jeho domu. Nie preto, aby Ježiš nevidel ich súkromie, ako žijú, čo všetko majú, aký je tam poriadok a podobne. Jeho slová hovoria o hlbokkej **pokore** a vedomí vlastnej nehodnosti. Je to človek, ktorý pochopil **rozdiel, kto je Ježiš a kto som** pri Ňom ja... Možno, **ľudia ho považujú za hodného** už aj preto, že je to citovo založený, slušný, nie nepriateľský človek – a k tomu má aj svoju vojenskú hodnosť, ktorú treba rešpektovať. **On na seba hľadí** celkom inakšie. A tento rozdiel mám o ňom veľa prezrádza.

„*Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie.*“ Už samotné oslovene **Pane**, je pozoruhodné. Ako keby povedal: Pane, je to od Teba veľmi milé a veľmi si to vážim, ale nezaslúžim si, aby si mi venoval toľkú pozornosť. **Nezaslúžim si**, aby si sa znečistil (totíž kulticky) kvôli mne. Veď vyhovieť mojej prosbe **nezávisí na Tvojej osobnej prítomnosti**. Viem, že **Tvoje slovo má moc**. Táto moc mi stačí. Povedz **len slovo** a bude mi to dosť.

Bratia a Sestry! Chápeme, **ako ďaleko sme od tohto** vnímania Ježišovej moci? Vieme, že nie je potrebná Ježišova fyzická prítomnosť, aby sa prejavila Jeho moc; veď žijeme v dobe, keď On telesne už nie je na zemi. Predsa **ako ďaleko sme od toho**, aby sme priznali takúto moc Jeho slovám? Slovu, ktoré je živé a mocné...

Často si myslíme, že **samotné slovo** je slabé, bezmocné. Nie však Pánovo slovo. Tento stotník vedel, ako vie slovo zaväzovať, akú má moc, ak ho vysloví tá správna osoba. Ak je to rozkaz, tak ho treba vykonať a aj bude vykonané. Práve z toho, ako odôvodní Pánovi, **prečo** nemusí prísť osobne, **prečo** stačí iba Jeho slovo, môžeme vidieť, ako ani minimálne **nemal pochybnosť** o tom, že ak Ježiš niečo povie, tak sa to stane.

Je to pozoruhodná argumentácia: *Ved' aj ja som podriadený človek a mne sú zasa podriadení vojaci. Keď poviem jednému: „Chod'!“, tak ide, a druhému: „Pod'!“, tak príde, a svojmu sluhovi: „Urob to!“, tak to urobí.“* Totiž stotník tým hovorí: **Ak moje slovo**, môj rozkaz, ktorý vyslovím, je platné a vykonané, **o to viacej je také Tvoje slovo**, Pane. Povedz len slovo – a mne to postačí.

Bratia a Sestry! Ešte raz pouvažujme, ako ďaleko sme od tohoto vnímania Ježišovej moci? Ved' my **zmýšľame úplne opačne** – nám slovo nestačí! Potrebujeme nejaký skutok, dôkaz, nejaké znamenie, niečo, čo má presvedčivú silu... Aká veľká je to duchovná **bieda!** Ved' takto práve spochybňujeme moc Jeho slova. Aká bieda to je, aká hanba pre nás!

V Kafarnaume sa ľudia už predtým presvedčili v synagóge o tejto moci: „Žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci“ (Mk 1,22). Zrejme stotník tam ani nebol, ale predsa dospel k takejto viere. Túto vieru vidí aj Pán Ježiš a nielen že ju akceptuje, ale aj chváli ako výnimočnú. Evanjelista podáva správu o tom že Keď to Ježiš počul, začudoval sa a povedal tým, čo išli za ním: „*Amen, hovorím vám, že u nikoho v Izraeli som nenašiel takú veľkú vieru.*“

Bratia a Sestry, aké zaujímavé je počuť, že „*Ježiš sa začudoval*“ – ved' On vo svojej božskej moci všetko vie a pozná. Zrejme to bola skôr skúsenosť okolitých ľudí, keď videli Jeho reakciu na stotníkov slová, aj sami sa začudovali. Avšak výrok, že u nikoho v Izraeli nenašiel takúto vieru má – ako minca – dve strany. Jedna je **chvála** na adresu stotníka, chvála a uznanie jeho viery. Tá druhá strana je už istá **výčitka** adresovaná vlastnému ľudu. Od nich by Pán mohol právom očakávať vieru - ale tento pohan, cudzinec, nepriateľ... ich svojou vierou zahanbuje.

Buďme však presní: Pre Pána Ježiša stotník nie je ani pohan, ani cudzinec, ani nepriateľ, ale človek, ktorý v Neho **verí**, ktorý Mu **dôveruje** a v pokore sa Mu **odovzdáva**. Toľko stačí, **to je viera**. Viacej ani netreba. Takíto budú mať miesto v Jeho kráľovstve.

Počuli sme však, že odznelo z Jeho úst aj toto: *No hovorím vám, že mnohí prídu od východu i západu a budú stolovať s Abrahámom, Izákom a Jákobom v nebeskom kráľovstve, ale synovia kráľovstva budú vyhodení von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami.*“ To znamená, že si nemôžeme na ničom inom zakladať, ako si to vtedy mnohí mysleli, že stačí byť Abrahámovým potomkom. **Jedine viera stačí**, akú mal stotník. *Potom Ježiš povedal stotníkovi: „Chod' a nech sa ti stane tak, ako si uveril.“ V tej chvíli jeho sluha ozdravel.* Ak máme túto dôveru, odovzdali sme sa Mu v pokore, nech sa nám stane, ako sme uverili. **Amen**

Modlime sa:

Pane Ježišu Kriste, pochopili sme, že nás duchovne pozdvihuješ a občerstvuješ iným spôsobom, ako si to predstavujeme. Totiž poukazuješ na naše nedostatky, ktoré sú prekážkou pre našu vieru a dôveru. Ďakujeme, že aj teraz sme si mohli uvedomiť, na čo sa musíme sústrediť, aby sme vyplienili zo svojho života, čo

tam nepatrí. Ďakujeme, že nám dávaš príklady, s ktorými sa môžeme porovnať, aby sme uzreli, kde potrebujeme nápravu, v čom sa musíme zmeniť.

Ďakujeme, že stotníkova viera poukazuje na moc Tvojho slova. Na moc, ktorú si tak často neuvedomíme a v ňu neveríme. Odpusť, že koľkokrát trváme na dôkazoch a ubezpečeniach. Uč nás veriť, ako veril tento pohan – a nesklamal sa. Prosíme, uč nás volať, prosiť o to slovo, ktoré je mocné, pretože je Tvoje. Nech naša viera je viazaná nie na naše predstavy a očakávania, ale na Tvoju osobu.

Prosíme, takto nás vystroj a posilni do ďalších dní. Daj nám múdrosť, silu a správnu orientáciu pri rozhodovaniach. Ochraňuj tých, čo sú na cestách, buď pri nemocných, trpiacich, vo tme tápajúcich a vo viere kolísajúcich ako aj zúfalých ľudí. Nech Tvoje slovo znie mocne a je mocné aj pre tých, ktorí ho očakávajú s vierou. Ale prosíme, nájdí si aj tých, ktorí Ťa nepoznajú. Všetci potrebujeme učiť sa veriť. Uč nás, prosíme veriť, prosiť, čakať – aby si našiel vieru na zemi, keď opäť prídeš. *Amen*